C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Hasek_Jaroslav-Loupezny_vrah_pred_soudem.pdb

PDB Name: Loupzený vrah před soudem
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Loupežný vrah před soudem
Jaroslav Hašek
Všechny noviny shodovaly se v tom, že zločinec, který stál před porotou, jest chlapíkem, kterému se musí každý pořádný člověk vyhnout. Tento zlosyn spáchal totiž loupežnou vraždu. Nyní hleděl odevzdaně do budoucnosti, sám o sobě tvrdil, že bude pověšen, a při přelíčení dělal špatné vtipy, vtipy šibeniční, jako kupříkladu, že prorokoval státnímu zástupci, že on také bude jednou pověšen. - Mezi jiným pravil též, že provaz, kterým bude oběšen, daruje předsedovi soudu, aby si s ním zavázal kalhoty. Tyto poznámky vzbuzovaly přirozeně velkou nelibost u přísedících soudu a dostali se kvůli nim do hádky státní zástupce s obhájcem obžalovaného, který tvrdil, že díky dobrodiní zákona má každý obžalovaný právo vyjadřovat se u soudu, jak umí. Mluví-li obžalovaný o kalhotech předsedy soudu, že se chytá posledního stébla k záchraně, neboť chce svým šibeničním humorem získati si sympatii poroty a že kalhoty... Tu byl obhájce přerušen státním zástupcem, který opřel se jeho vývodům řka, že kalhoty předsedy soudu zatahovat do debaty jest nemravným. Nato obhájce vtipně odvětil, že kalhoty pana předsedy nejsou nemravnými, nýbrž ten, kdo je v nich, že celý systém soudnictví jest nemravností, počínaje od žalářníka až ke katovi. Po tomto vyjádření bylo obhájci odňato slovo a přinesena plivátka, aby si moh předseda soudu odplivnout. V porotní síni nastalo po tomto odplivnutí si předsedy velké vzrušení, několik dam omdlelo a jeden posluchač omylem sáhl do cizí kapsy, vytáhl odtamtud kousek čokolády, kterou před zraky okradeného počal nervosně kousat. Byla učiněna přestávka, které použil obžalovaný loupežný vrah k tomu, že dělal nestydaté posuňky na státního zástupce.
Po přestávce bylo v líčení pokračováno. Došlo se k uznání, že loupežný vrah provedl svůj zločin s neobyčejnou brutálností. Před provedením nejedl tři dny, aby nyní mohl tvrdit, že ten bochník chleba, o

který se jednalo, ukradl z hladu. Vymyká se to vůbec všem pojmům o ohavnosti, co provedl. Když ten bochník ukradl, tu přepadený kupec ho postřelil z revolveru a pak chytli se do křížku, při kterémž zápase byl kupec uškrcen. Vrah utíkal, ale následkem velké ztráty krve brzy klesl a byl četníky bezodkladně svázán. Výmluva, že jednal v sebeobraně, byla velmi nejapná. K čertu, proč by se nedal klidně postřelit, po případě zastřelit, když při výslechu pravil, že dávno před provedením zločinu pomýšlel na sebevraždu? Dojemná byla scéna při konfrontaci manželky zavražděného kupce, která s pláčem mluvila o brutalitě zločinu: "Škrtil ho tak, až ubožákovi oči lezly z důlků." Tato věta prosté ženy každým hluboko zachvěla a jeden referent učinil si poznámku ku svému referátu: "Oči vylézající z důlků", což bude název jednoho sloupce referátu v tomto soudním přelíčení.
Obžalovaný sám činil dojem zločince. Pravil, že nevěří v pánaboha, že mu pámbu může vlézt na záda, že mu pámbu nikdy nic nedal, že jeho dědeček zemřel hlady, jeho babičku že znásilnil hejtman od četníků, zkrátka každá jeho věta budila nelibý dojem. Státní zástupce vyžádal si právo stíhat dodatečně pro urážku náboženství a pro urážku vojska, poněvadž hejtman od četníků patřil k zeměbraně. "Ostatně myslím," pravil státní zástupce, "že by byl hejtman od četníků nikdy nebyl znásilnil babičku obžalovaného, kdyby byl věděl, jakého bude míti vnuka."
Tato věta vyvolala živé pohnutí v obecenstvu a několik dam slzelo, jako kdyby je byl hejtman od četníků sám znásilnil. Zločinec se při tom usmíval "samolibě", jak stálo doslovně v soudním protokolu, a bylo vidět, že si dělá legraci z publika i ze slavného soudu. Užíval při výslechu odporných vět, jako: "Copak jsem se měl dát zabít?" "Tak jsem ho, lumpa, drobátičko přiškrtil, copak já za to mohu, že mi vypadne studenej z ruky?" A podobně.
Obhájce časem pokusil se naklonit porotce krátkými vysvětlivkami a apelováním na jejich soucit. Bylo to však házením hrachu na zeď, neboť všichni porotci dívali se krvežíznivě na loupežného vraha. Jeden z nich tvářil se nejkrvežíznivěji. Nedal si ujít ani jedno slovo zlosyna, který čím dále tím více dělal hrubé žerty. Oči toho porotce hltaly takřka postavu loupežného vraha a konečně ten porotce nemohl již to vydržet a vykřikl: "Copak vás to těší, že budete pověšen?"
Na tuto záludnou otázku odvětil loupežník klidně: "A vás to těší jistě víc než mne."
Po tomto prohlášení vstal státní zástupce a za hrobového ticha prohlásil, že si půjde umýt ruce. Jedl totiž v přestávce slanečka. Byla to jen záminka, aby se tento novodobý Pilát mohl jít vymočit. Vrátil se s tváří jásavou, jako každý člověk, kterému se ulehčilo, a zdál se být obžalovanému více nakloněn, poněvadž již neplival do kapesního šátku jako dřív, kdykoliv se na loupežníka podíval.
Výslech svědků potvrdil žalobu na celé čáře. Vyšlo najevo, že obžalovaný již dříve dělal na každého špatný dojem. Přitížilo mu dále to, že bylo konstatováno, že je nemanželským synem a že pije žitnou kořalku. "Koňak nemohu pít," prohodil obžalovaný. Po těchto slovech předseda soudu nařídil, aby byl vrah odveden, na zakročení obhájce byl ale přiveden nazpátek. Tato episoda neodbyla se bez pohnuté scény. Jsa odváděn, opakoval zlosyn ještě jednou důrazně: "Koňak nemohu pít, na koňak nemám."
Velké vzrušení mezi porotci. "Kdyby na něj měl, tak by ho pil," poznamenal jeden porotce. Bouře pochvaly u obecenstva a hlasy: "Kořala jeden." Porota volá: "No dovolte..." Všeobecné vzrušení a výtržníka odvádí vězeňští dozorcové.
Předseda soudu volá: "Copak jste v divadle?" Když byl obžalovaný nazpět přiveden, byl konfrontován s bochníkem chleba, který ukradl, a s podobiznou zavražděného. "Jest to ten chleba?" tázal se předseda soudu. "Ano," odvětil pevným hlasem zarputilý zločinec. "Poznáváte svou oběť?" "Když jsem ho v zápase uškrtil, byl starší." Tato cynická odpověď otřásla hluboce všemi posluchači a i nejotrlejší soudní úředníci zachvěli se od noh až do talárů. Další svědkové obviněnému přitěžovali. Obhájce, který proti tomu protestoval, byl odbyt předsedou soudu, že svědkové nejsou pro legraci*. Svědky bylo zjištěno, že zločinec neměl kde spát. Blíže nebylo pátráno po příčinách toho zjevu, ale konstatováno kromě toho, že když neměl kde spát, mohl spát alespoň jinde než v sadech u kostela. Jiný svědek řekl, že loupežný vrah nenosil límečku, jiný potvrdil, že neměl košili, a jeden pod přísahou vypověděl, že mýdlo bylo u vraha neznámou věcí. Nejvíce přitužilo obžalovanému svědectví starosty jeho rodné obce, které bylo následující: "Lotr fuseklí neznal, nos rukávem si od mládí utíral, nemravnou věc namaloval na plakát o procesí, starostovi sviní nadal před dvaceti lety a jemu, starostovi, dodnes dluhuje dvacet krejcarů."

POROTA

"Pánové," řekl jeden porotce, když přikročili k poradě, "tak jsme se zde sešli, abychom rozhodli o osudu obžalovaného. V celém městě nenajdete dobré papriky. Obžalovaný je člověk ničema. Dal jsem si papriku u Dvořáků a ta nebyla k jídlu. Z mládí jevil velkého nadání ku lhaní a dokončil svou kariéru vraždou. V té paprice našel jsem mouchu. Není telecí jako telecí. Zabil ten lotr muže řádného a pracovitého, muže, který celý svůj život věnoval blahu obce, muže kupce poctivého, který by nikdy neprodával takové papriky, z jaké byla upravena omáčka u Dvořáků. Muže, který, kdyby byl býval řezníkem, jistě by neměl svědomí prodat takové už zavinulé maso na papriku, kterou jsem ráno u těch Dvořáků jedl. Na šibenici s tím lotrem, ať se houpe, ať se svíjí v posledních křečích. Je to strašné bídáctví, dát si za tu porci zaplatit pětatřicet krejcarů. Zločinec největšího druhu jest ten, kterého jste viděli a jehož jednání posuzujete. Varujte se hostince U Dvořáků, pánové! Já hlasuji a říkám: Vinen!? - Ano!
A vy pánové?"
"Ano! - Ano! - Ano! - Ano! - Ano! - Ano! - Ano! - Ano! - Ano! - Ano! - Ano!"
"K smrti provazem!" přečetl předseda soudu rozsudek. "Jménem Jeho Veličenstva k smrti provazem," opakoval ještě jednou. A zatím co dámy v porotní síni posílaly hubičky pánům porotcům, obžalovaný vypustil ze sebe zvuk, který nenáleží do počtu bajek, ale o kterém se říká, že nepatří do společenského taktu.
Dozorce, který po tomto zvuku odváděl odsouzence, tvářil se kysele. Flatulence čili vanutí.

Komuna 1/1, 3. 3. 1907
*) Poznámka: Ze skutečnosti je konstatováno, že svědkové jsou pro legraci.
vojtisek.tripod.com/hasek/